KARDAŞ 15 ci SAYIYA EK

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ 50 YAŞINI DOLDURDU

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Yakup Demir'in Merkez Komitesi adına okuduğu raporun özeti :

Yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi 50 yıl önce, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin doğrudan doğruya etkisiyle memleketimizde başlıyan antiemperyalist Milli Kurtuluş Savaşının ateşleri içinde doğdu. Bu olayın Türkiye işçi hareketindeki, Türkiye tarihindeki müstesna önemi her geçen yıl daha açık beliriyor. Çünkü bu olay Türk emekçilerinin, Türk halkının gerçek menfaatlerini, ihtiyaçlarını dile getiriyordu. Geçen yıllar

açıkca ortaya koydu ki, işçi sınıfı tarihi ödevlerini ancak Marksçı-Leninci bir partinin önderliği altında çözebilir, emperyalizm ve onun yerli ortaklarının tahakkümü ancak bu partinin ileri sürdüğü savaş programıyle yıkılabilir, Türk halkı kendi egemenliğini ancak bu partinin yönetimi altında kurabilir, memleketin gelişme,ilerleme yollarını tıkayan engelleri yıkabilir. Bu gerçekler ve TKP'nin 50 yıldir uğrunda savaştığı şiarlar bugün memleketimizin sadece işçileri tarafından değil, bütün emekcileri, yurtseverleri,emperyalizmin ve gericiliğin düşmanları tarafından gittikçe daha iyi kavranmakta ve benimsenmektedir.

TKP'nin kuruluşu I9I0 yıllarında Osmanlı Sosyalist Partisi içinde oluşan ve gelişen sol sosyalist grubu ile bağlıdır. Yolları Büyük Ekim Sosyalist Devriminin ışıklarıyle aydınlanan ve onun devrimci hamlesiyle faaliyetleri hızlanan Türk sol sosyalistleri memleketin çeşitli bölgelerinde ayri ve bağımsız guruplar halinde örgütlenmiye başladılar.

Türk sol sosyalistlerinin başlıca temsilcisi Mustafa Suphi I9I3 yılında Ittihât ve Terakki hükumeti tarafından tutsak edilerek I5 yıl sürgün cezasına mahkum edilmiş ve I9I4 yılında sürgünden kaçarak Rusyaya iltica etmişti. Türkiye Rusya'ya karşı harbe katılınca Mustafa Suphi bir harp esiri gibi çarlığın esir kamplarına sürüldü.

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin harp esiri Mustafa Suphi'ye ve arkadaşlarına getirdiği özgürlük Türk halkının gerçek kurtuluş mücadelesinde bir dönüm noktası oldu.

I9I8 Temmuzunda Sovyet Rusya'daki Türk sol sosyalistleri ve harp esirlerinin düzenlediği konferansta bir komünist teşkilâtı kurulmasına karar verildi. Mustafa Suphi'nin başkanlığında bir Merkez Bürosu seçildi. Bu teşkilât "Yeni Dünya" adlı ilk Türkçe komünist gazetesini yayınlamaya başladı.

Brest-Litovsk anlaşmasından sonra bir kısım Türk harp esirlerinin memlekete dönmesiyle yurdun çeşitli bölgelerinde , özellikle sanayi merkezlerinde illegal komünist grupları doğdu.

Büyük Ekim Devriminin Türkiye'ye Batıdan ,özellikle Almanyadan yansıyan etkileri,onun dolaysız etkileri kadar kuvvetliydi. Almanya, I9I7 Ekim Devriminden sonra Avrupa'da en büyük devrimci yığın hareketine sahne olmuştu. Güney-Dogu Avrupa ülkelerinde ve Türkiye'de milli kurtuluş hareketleri üzerinde olumlu etkisi olan bu hareketler, Oktobr fikirlerinin Türkiye'ye Batıdan da geniş ölçüde yayılmasına yardım etti. Birinci Dünya savaşı sırasında Almanya'ya götürülen binlerce kalifiye Türk işçisi bu ülkeyi baştan başa saran büyük devrim hareketinin dışında, ona seyirci kalmadılar. I9I8 yılında Almanya'da bir Işçi Sosyalist Kulübü kuran Türk işçileri Spartaküs hareketinin Kasım devriminin kahraman savaşçılarıyle Berlin barikatlarında omuz omuza savaştılar.

I9I9 ortalarında Almanya'dan dönen Türk işçilerinin de katılmasıyle Istanbul'da legal Türk Işçi-Çiftçi Sosyalist Partisi ve ayrıca illegal bir komünist teşkilâtı kuruldu. Türkiye Işçi-Çiftçi Sosyalist Partisinin başında, Spartaküs hareketini ve Kasım devrimini Almanyada yaşamış olan , TKP'nin gelecekteki Genel Sekreteri Etem Nejat vardı.

I9I9 Martında Mustafa Suphi, Türkiye Komünist örgütleri temsilcisi olarak, Komünist Enternasyonalinin I. Kongresinin çalışmalarına katıldı.

Memleketin çeşitli bölgelerinde legal ve illegal gruplar, politik örgütler doğdu ve çalışmıya başladılar. Bu örgütlerin , milli kurtuluş hareketine ilk hamlenin verilmesinde, ilk milli kurtuluş savaş guruplarının yetiştirilmesinde rolü büyük oldu. Bunlar, memleketin sosyal ve politik hayatında ağırlıklarını gittikçe daha çok duyurmaya başladılar. Bu örgütlerin ve memleket dışındaki grubun temsilcileri IO Eylul I920 yılında Bakü'de bir araya gelerek Türkiye Komünist Partisini kurdular, onun birinci kongresini yaptılar. Böylece bütün Türk komünistleri ve komünist örgütleri Marksizm-Leninizm bayrağı altında, tek bir program, tek bir yönetim etrafında birleştiler, Kongrenin memleket içinde yapılmasına Ankara hükumetince müsade edilmemişti.

Kongre, Merkez Bürosunun, memleketimizde emperyalizme karşı savaşan milli kuvvetlerinin her surette desteklenmesi yolundaki tutumunu onayladı. TKP, istilacılara karşı silâhlı ayaklanmayı bütün halkın savaşı haline getirmeyi, bütün politik parti ve gurupların geniş bir milli cephe meydana getirmesi için mücadeleyi, bütün milli güclerin birleştirilerek düşmana karşı seferber edilmesini başlıca ödev edinmişti.

TKP ayni zamanda emekcilerin hayati ihtiyaç ve istekleri için, onların sömürü ezgisinden kurtuluşları için savaşıyordu.

Türk bujuvazisinin ve toprak ağalarının yabancı tekellerle menfaat bağları kopmamış cevreleri gerici yüzlerini anti-emperyalist savaşın en kızgın anlarında göstermişlerdir. TKN'nin emekçi yığınlar üzerinde etki ve otritesinin gittikçe artması özellikle devrimci fikirlerin emperyalizme ve gericiliğe karşı örgütlenmiş ve silâhlanmış köylüler arasında hızla yayılmaya başlaması, sosyal kurtuluşla tamamlanmamış bir milli kurtuluşun temelsiz kalacağı bilincinin emekcı yığınlarda ve aydınlarda gelişmesi antiemperyalist mücadelenin bir halk devrimine yönelme eğilimini göstermesi bu çevreleri harekete geçirdi. Komünist Partisine ve diğer devrimci örgütlere karşı baskı, kovalama başladı.

I92I yılı başında, aralarında Partimizin başkanı Mustafa Suphi, Genel Sekreteri Etem Nejat ve diğer Merkez Komitesi üyeleri bulunan I5 yoldaşımız kahbece pusuya düşürülerek kahbece öldürüldüler.

Bu çok ağır kayba rağmen mücadelesini durdurmıyan Türkiye Komünist Partisinin faaliyeti I923 yılında Ankara hükumeti tarafından resmen yasak edildi. Bu yasak günümüze kadar, yani 47 yılı aşan bir süredir, devam ediyor.

Türk komünistlerinin 50 yıl önce çözülmelerini yakın amaç olarak kabul ettikleri memleket sorunlarının başlıcaları şunlardı :

- Işçilere sınırsız sendika ve toplantı özgürlüğü ve grev hakkı tanınması ;
- Köylülerin ve köyün kalkınması için köklü bir toprak reformunun gerçeklestirilmesi, özel büyük toprak mülkiyetlerine ve tarım aletlerine elkonması ve bunların topraksız ve az topraklı köylüle-

re parasız olarak dağıtılması;

- Bütün ağırlığı emekçi halkın sırtına yüklenmiş olan mevcut bütün vergilerin kaldırılması, müterakki gelir vergisinin konulması;

- Memlekette emperyalizmin politik ve ekonomik tahakkümüne dayanak olan imtiyazların kökten kaldırılması, tam milli bağımsızlık şartlarının yaratılması, ekonomik ve politik bağımsızlığın kuvvetlendirilmesi;

- Azınlıklara karşı şövenistce politikaya son verilmesi, bütün emekçilerin emperyalizme, yabancı ve yerli sömürücülere karşı kardeşçe birleşmelerini engelliyecek davranışlara yol verilmemesi...

Memleketin ana davaları ve partimizin başlıca ödevleriyle bağlı bütün bu sorunlar hâlâ çözülmemiş ve esas muhtevaları degişmemiştir. Işçi sınıfının uzun ve çetin savaşlarla elde ettiği ve genişletmek için mücadele ettiği kısıtlı demokratik hakları bile şimdi geri alınmak için yönetici çevrelerce türlü düzenler kuruluyor ve işçi sınıfı bu düzenlere karşı kahramanca savaşarak direniyor.

Köylü hâlâ toprağa hasret çekiyor ve onu, kendi gücünden başka bir şeyle elde edemiyeceği inancına gelmiş bulunuyor. Köyde derebeylik kalıntıları milli ekonominin gelişmesini engelliyen başlıca etkenlerden biri olarak kalıyor,

Hâlâ bütün ağırlığı emekçi sınıfların sırtına yüklenen vergiler her yıl artan askeri masraflarla durmadan ağırlaştırılarak tahammül edilemez bir seviyeye çıkarılmıştır. Yüksek kazanç sahipleri için vergi kaçakcılığına açık kapılar bırakan yürürlükteki vergi kanunları, büyük toprak sahiplerini kazanç vergisinin dışında tutuyorlar.

Dünyamızda, hiç değilse son 50 yıldan beri geçen olaylar, Türkiye'nin şimdiki yöneticilerini ülkemizdeki milli azınlıklara, özellikle Kürt kardeşlerimize karşı biraz realist ve insaflı olmıya zorlıyacak, onları eski Osmanlılık politikasından vazgeçirecek niteliktedir. Oysa, bu yöneticiler Türkiyede milli azınlıkların varlığını bile tanımamak, onlara milli benliklerini zorla unutturmak gibi şövenistçe bir politikadan yurt içinde hâlâ olumlu bir sonuç beklemektedirler.

Böylece TKP'nin yıllardır uğrunda savaştığı en yakın amaçlar, yurdun çözüm bekliyen en hayati sorunları, halkımızın ana davaları olarak kalıyor. Şüphesiz ki, bu süre içinde bütün dünyada olduğu gibi Türkiyede de çok şeyler değişti. Fakat bu değişiklikler, Türk toplumunun esasta değişmiyen ve çözüm bekliyen sorunlarını ortadan kaldırmadı.

Evet, bu süre içinde çok şeyler değişti, ama gerici burjuvazi ve toprak ağaları blokunun emekçi yığınlarına ve Komünist Partisine karşı politikası degişmedi. Ve antikomünizm Türkiyenin resmi politikası haline getirildi.

Ağır şartlar altında geçen bu uzun mücadele yılları boyunca TKP legal ve illegal imkânlardan faydalanarak işçi sınıfının ve bütün Türk halkının ekonomik ve demokratik haklarını savundu.

Bugün Türkiye şüphesiz ki, 1920 Türkiyesi değildir. Milli Kurtuluş Devriminden sonra, özellikle son çeyrek yüzyıldanberi köyde derebeylik kalıntılarının çözülüp dağılması süreci yavaş da olsa, de-

vam etti. Köyde kapitalist ilişkiler bir hayli gelişti. Kapitalist çiftçilik, entansif tarım bir hayli ilerledi. 1940 yılında 1066 olan traktör sayısı bugün 100 bine yaklaşıyor. Fakat bu gelişme, ölçüsü ne olursa olsun, niteliği bakımından köyün ve köylünün davasını çözmedi. Köye giren traktör ve tarım makinelerinin yüzde 90'nı büyük toprak sahiplerinin, büyük çiftçilerin elindedir. Ve bu ileri teknik araçlarla işlenen toprak, yetkili kaynakların verdiği bilgiye göre ekilen 23 milyon hektar toprağın 3 milyon hektarını geçmiyor. Geri kalan topraklar hâlâ en ilkel araçlarla işleniyor. 1 - 100 dönüm arasındaki küçük toprak parsellerinde işleyen köylü aileleri bütün köylü ailelerinin yüzde 84'ünü teşkil ediyor. Ve bunlar ekilen toprakların ancak yüzde 39'nu işlemektedirler. Buna karşılık 30 bin dönümden 100 bin ve daha fazla dönüme kadar olan toprak parçaları 42 ailenin mülküdür. Hatırlamak gerekir ki, Türkiyenin 34 milyona varan nüfusunun yüzde 75'den fazlası tarım kesiminde çalışıyor. Hiç toprağı olmıyan köylü ailelerinin sayısı 500 bini aşmaktadır.

Büyük toprak mülkiyeti, derebeylik artıkları memleketin kalkınmasına hâlâ başlıca engeldir. Köyde kapitalist gelişme tefeci-aracı sömürüsüyle başbaşa yürümektedir. Köyde gittikçe daha da hızlanan tabakalaşma, yoksullaşma, şehirlere akını ve memlekette işsizliği bir afet haline getirdi.

Öte yandan memlekette önemli ve gerekli birçok tarım ürünlerinin üretimi, nüfusun artışına nisbetle çok düşüktür. Bu yüzden, buğday gibi memleket için en zorunlu tarım ürünleri bile dışardan ithâl edilmekte ve yalnız bunlar için Birleşik Amerikaya hemen her yıl yüz milyonlarca dolar ödemektedirler.

Köklü bir toprak reformu köyün ve bütün memleketin çözüm bekliyen hayati bir meselesi olarak kalıyor, köyde sınıf çelişkileri artıyor, sınıf mücadelesi sertleşiyor.

Büyük burjuvazi ile büyük toprak sahipleri blokunun ve yabancı tekellerin çıkarlarını savunan bir hükumetten topraksız ve yoksul köylüye toprak sağlıyacak, derebeylik artıklarını, toprak ağasını, tefeci-aracıyı silip götürecek bir toprak reformu şüphesiz ki beklenemez. Ama menfaatleri yabancı sermaye ile bağdaşmıyan ve milli ekonomide ve özellikle sanayide devletçilik/etatizm/ politikası uygulayan fakat toprak ağalarına yüz çeviremiyen, onlarla bağlarını kesemiyen milli burjuvazinin hükumetleri de memlekette böyle bir reforma yanaşmamışlardı.

Geri kalmış bir tarım ülkesinde toprak reformu yapmadan sanayice ileri ülkeler seviyesine yükselme, bağımsız bir ekonomi kurma, hatta bağımsız politika yürütme çabalarının olumlu bir sonuç vermiyeceğine Türkiye canlı bir örnektir. Yetkili çevrelerin de belirttiği gibi, Türkiye'nin endüstri yapısını hâlâ küçük üniteler teşkil ediyor. Sanayi sektöründe 10 kişiden az işçi çalıştıran işletmelerin oranı yüzde 55'dir. Buna karşılık 800'den çok işçi çalıştıran işletmelerin genel endüstri sektörü içindeki oranı ancak yüzde 1 civarındadır. Memleketin dışarıya ihraç ettiği sanayi ürünleri dış satım gelirinin ancak yüzde 17'sidir. Sanayi milli gelirin sadece 19 cıvarında bir miktarını sağlamaktadır.

Türkiye'de küçük mal üretimi hâlâ ağır basmaktadır. Memlekette üretim aletleri üretimi hemen hemen hiç yoktur.

Bu veriler bugünkü Türkiye sanayiinin iskeleti üzerinde çok hafif de olsa bir ışık tutuyor. Türkiyenin bugünkü sanayii şüphesiz ki 40-50 yıl önceki seviyesinde değildir. Ama gelişme, ileri ülkelerin gelişmiş sanayii ile Türkiyenin geri sanayii arasındaki mesafeyi kısaltmamıştır. Ve kapitalist gelişme yolundaki Türkiyede hiç bir zaman kısaltmıyacaktır. Tam tersine yaşadığımız teknik devrim çağında bu mesafe, Türkiyenin aleyhine olarak gittikçe daha da büyüyor. Üstelik memleketimizin geri kalmış bir tarım ülkesi olarak kalmasında menfaati olan Amerikan ve Batı Alman emperyalist tekellerinin bütün gayretleri bunu sağlamıya yöneltilmiştir.

Milli sanayinin geliştirilmesi yolunda, özellikle 1930 yıllarında atılan adımlar, kapitalist sistem içinde kalarak ekonomik bağımsızlık sağlamak istiyen geri kalmış Türkiye için, bugünkü gayretlerden daha olumlu sonuçlar verecek nitelikteydi. Çünkü memleket ekonomisinde zayıf bir pozisyonda olduğunu gören milli burjuvazi, kendi sınıf çıkarlarını ve memleketin ekonomik ve dolayısıyle politik bağımsızlığını sağlamak , bir temele oturtmak zorunluluğunu kavramış sanayileşmeyi milli bir dava olarak benimsemiş görünüyordu.

Devletçilik, devlet kapitalizmi politikası yabancı sermayeye karşı olan milli burjuvazinin çıkarları amacına yöneltilmiş, özel teşebbüse sağlam destek meydana getirmiştir. Memleketin ekonomik bağımsızlığına temel olarak milli bir sanayinin doğmasını hedef güttüğüne göre, devletçilik, antiemperyalist bir karakter de taşıyordu.

Türk halkı, memleketin ekonomik bağımsızlığına temel olacak sanayii meydana getirmek için Sovyetler Birliğinden büyük bir destek buldu. 1930 yıllarında Türkiye'de uygulanan Birinci Beşyıllık Kalkınma Planı Sovyetler Birliğinin 8 milyon altın dolarlık / bütün Beşyıllık Planın yüzde 33'ü / faizsiz yardımıyla gerçekleştirildi. Türkiyenin milli denecek sanayinin temelini teşkil eden devlet sektörü Sovyet yardımıyla kuruldu. TKP mevcut şartlar içinde Ankara hükumetinim devletçilik politikasını esasta destekliyordu. Devlet sektörü üretimin konsantrasyonu sürecini hızlandırabilirdi, emperyalist tekellerin yayılma atılımlarına karşı kuvvetli bir baraj meydana getirebilirdi, devlet bütçesi milli ekonominin, özellikle sanayinin kalkındırılması davasında olumlu bir rol oynıyabilirdi. Fakat TKP devlet kapitalizminin, uygulamada emekçi yığınlarının çıkarlarıyla çelişen taraflarını amansızca eleştirmekten, devlet sektörünün demokratik bir temele oturtulması uğrunda savaşmaktan da geri durmadı.

Devletçilik politikasının, devlet sektörünün memleketimizde milli sanayinin gelişmesindeki olumlu rolü inkâr edilemez. Fakat ekonomice geri kalmış bir ülkede emperyalist tekellerle sebatlı ve devamlı bir savaş verilmeden, toprak meselesi çözülmeden, derebeylik artıklarına dokunulmadan, iç pazar darlığı giderilmeden milli sanayii gereği gibi kalkındırmanın imkânsız olduğunu Türk halkı kendi acı tecrübesiyle öğrenmiş bulunuyor. Emperyalist tekellerle menfaatleri çarpışan milli burjuvazinin de bu tecrübeden kendisine pay çıkaracak duruma geldiğine şüphe yoktur.

Türkiye'nin içinde bulunduğu süregen bunalımların nedenleri sadece kapitalizm, genel buhranının üçüncü dönemini yaşarken bu geri kalmış memleketin kapitalist yolda gelişme gayretine düşmesi, burjuva toplumunun ekonomik ve sosyal çöküş belirtilerini kendine topla-

mış olması değildir. Türkiye'nin ayni zamanda, emperyalist askeri bloklara, silâh yarışlarına katılması, emperyalist tekellerin ve devletlerin ekonomik ve politik kontrolü altına girmesi, işçi ve köylü düşmanı bir politika gütmesi, emekçi yığınlar ve memleket için gerekli dönüşümlere yanaşmaması da bunalımın başlıca etkenleri arasındadır.

Devletin, 39 milyar lira olarak gösterilen iç ve dış borçları gercekte faizleriyle birlikte ve son devalüasyondan önce 60 milyar liraya yükselmiştir. Devlet bütçesi her yıl milyarlarca lira açık veriyor. Resmi çevrelerin açıkladığına göre, içinde bulunduğumuz yıl bu açık 3.5 milyarın, muhalefet partilerinin temsilcilerine göre ise, 5 milyar liranın üstündedir. Genis üretim mallarının fiyatları yalnız bu yıl ortalama 45 artmıştır. 1947 yılına kadar, yani Amerikan "yardimları" başlamadan önce Türkiyenin ihracati ithalatından fazlaydı. "Yardımlar" başladıktan sonra dış ticaret açıkları muntazaman artmaya başladı. Bu yıl resmen açıklandığına göre, bu açık 278 milyon dolardır.

200 milyon dolar civarında olan dışarıya ödenecek bu yılkı borç taksitleri ve yabancı firmaların kâr transferleri toplamı da buna eklenirse, durumun ağırlığı daha da açık belirir.

Kapitalist gelişme yolunun memleketimizi sürüklediği ve gittikçe derinleştirdiği süregen ekonomik ve sosyal bunalımlardan kurtuluşu, TKP'nin 50 yıldır uğrunda savaştığı amaçlarda görenler şimdi yalnız işçi sınıfı temsilcileri değildir, orta tabakalar, milli burjuvazinin sol kanadını temsil eden bir çok politikacılar, aydınlar,subaylar bugün bu görüşü kendilerine göre benimsiyerek savunmaktadırlar. Bu amaçlara ancak işçi sınıfının yolunda,onunla birlikte varılabileceği gerçeği, bu sınıfın etrafında birlesmenin zorunluğu memleketin ilerici yurtsever çevreleri tarafından gittikçe daha iyi anlaşılıyor. Emperyalist tekelleri ve yerli işbirlikçilerini kaygılandıran budur. İdareci çevreler, işçi sınıfının kazanılmış nisbi demokratik haklarını yoketmek için yeni tertiplere başvuruyorlar.Son zamanlarda yine bu amaçla çıkarılan sendikalar kanunu, Türkiye işçi hareketi tarihinde görülen en büyük, en güclü direnisle karsılasmıs, hükumet memleketin belli bölgelerinde askeri idare ilan ederek bu direnişi ordu gücüyle, kan ve ateşle boğmıya kalkışmıştır.

Son çeyrek yüzyılda Türk toplumunun sosyal yapısında görülen en önemli gelişme, sınıf kuvvetleri dengesinde meydana gelen ve proletaryanın yararına olarak hızlanan değişikliklerdir. Işçi sınıfı ayrıca, teşkilâtca, sınıf bilinci seviyesi bakımından bir hayli gelişti, olgunlaştı. Son 10 yıl içinde memleketimizde işçi hareketi görülmedik bir gelisme gösterdi. Türkiyenin bugünkü sosyal ve politik hayatının en karakteristik niteliği emekle sermaye arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi, sınıf mücadelesinin sertleşmesidir. Uğradığı insafsızca sömürü, en ilkel bir çok haklardan, özgürlüklerden yoksun olması, üstelik uzun ve çetin mücadelelerle elde ettiği kısıtlı bazı demokratik haklarını da yoketmek için girişilen tertipler Türk proletaryasının mücadelesini sertleştiriyor.

Proletarya ile sömürücüleri arasındaki mücadele sertleşirken burjuvazinin çeşitli tabakaları arasındaki çelişkilerin de keskinleştiği görülüyor. Emperyalist tekellerin kuvvetli etkisi altında

bulunan Türkiye gibi geri kalmış bir tarım ülkesinde yerli tekelci sermayenin oluşmaya başlaması, sömürücü sınıflar ve tabakalar arasındaki çelişmeyi derinleştirmektedir.Iktidar çevrelerini nufuz ve kontrolü altında tutan büyük burjuvazinin emperyalist tekellerle menfaat bağlılığı ve işbirliği, küçük ve orta burjuvazinin ise tekellerle menfaat bağdaşmazlığı bu çelişkilerin ana temelidir.

Bu durum, sınıf mücadelesinin bugünkü aşamasında Türk proletaryasının menfaatlerini yalnız köylülerin esas kitlelerinin ve şehir küçük burjuvazisinin menfaatleriyle birleştirmiyor, onu memleketin ekonomik ve politik bağımsızlığı ugrunda emperyalizme ve onun işbir birlikçilerine karşı mücadelede menfaati olan milli burjuvaziye de yaklaştırıyor. Işçi sınıfı, emperyalist devletlerle köleleştirici ekonomik, politik ve askeri işbirliği politikasına ve gericiliğe karşı açtığı savaşta gençliği aktif bir müttefik olarak şimdiden kazanmış bulunuyor.

Türkiye, pencesinde kıvrandığı sosyal çelişkilerden, süregen bunalımlardan kurtuluşu, bunlara yol açan, bunları koynunda besliyen sömürücü sınıflardan bekliyemez. Biz Türk komünistleri Türkiye'yi ancak sosyalizmin kurtaracağına, sosyalizmin Türkiye için hayati bir zorunluk olduğuna inanıyoruz. Ama şuna da inanıyoruz ki, Türk emekçilerinin, Türk halkının, sosyalizme götüren , en rasyonel, en doğru yolu seçmesi ve her şeyden önce emperyalizme bağlılıktan, memleketimizde ona dayanak olan, ona kılavuzluk eden en sömürgen, en gerici kuvvetlerin diktatörlüğünden kurtulması gerekir. Memleketimizin gelişmesini engelleyen, halkın refah imkânlarını dumura uğratan emperyalizmin politik ve ekonomik boyunduruğu kırılmadan, büyük sermayedarların, büyük toprak ağalarının egemenliğine son verilmeden, gerekli demokratik dönüşümler gerçekleşmeden sosyalizme kapı açılamaz.

Gerici burjuvazi işçi sınıfına ve partimize sadece cepheden saldırmıyor. Işçi hareketine musallat ettiği ajanlarıyle onu yozlaştırmaya, kendi çıkarları doğrultusunda yöneltmeye çalışıyor. Türkiye Komünist Partisi bu yabancı sınıf ajanlarıyle, ağır baskı ve terör havasının demoralize, dejenere ettiği ve çoğu zaman düşmanla birleştirdiği unsurlarla, provakatörlerle, bozguncularla, sağdan-soldan revizyonistlerle savaştı ve savaşmakta devam ediyor.

TKP Türk halkının devrimci, demokratik geleneklerinin mirascısı işçi sınıfının haklı davasının en sebatlı savaşcısı olarak doğdu. Bu sınıfın yüce öğreticisi Marksiz-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi prensiplerine daima bağlı kaldı. Milletler arası komünist ve işçi partileri temsilcilerinin danışma toplantılarının kararlarına bağlıdır. Bu bağlılık, halkımızın milli ve sosyal kurtuluşu uğrundaki mücadelede zafere götüren en kısa, en doğru yolu sağlıyor. Biz Türk komünistleri buna inanıyoruz.

YAŞASIN TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ !

YAŞASIN MİLLETLERARASI KOMÜNİST VE İŞÇİ HAREKETİNİN BİRLİĞİ !

YAŞASIN MARKSİZM - LENİNİZM VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !

YAŞASIN KOMÜNİZM !

****